

Strona pozwana: Ministero dello Sviluppo Economico i in.

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei servizi energetici s.p.a., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie;

w szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej: zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE⁽¹⁾ i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2 TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.Ź. 2009, L 140, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-516/16 i T-536/16, Alvarez y Bejarano i in./Komisja, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Marię Alvarez y Bejarano i in.

(Sprawa C-517/19 P)

(2019/C 357/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maria Alvarez y Bejarano, Ana-Maria Enescu, Lucian Micu, Angelica Livia Salanta, Svetla Shulga, Soldimar Urena de Poznanski, Angela Vakalis, Luz Anamaria Chu, Marli Bertolete, Maria Castro Capcha, Hassan Orfe El, Evelyne Vandevoorde (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, T. Martin)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznawaniu skarżącym począwszy od 2014 r. jakichkolwiek dni czasu podróży ani zwrotu kosztów corocznej podróży;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok zawiera kilka błędów co do prawa.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w pkt 67 i 75 wyroku, ograniczając zakres kontroli sądowej, do której przeprowadzenia jest zobowiązany, do „oczywistych” wypadków.

Po drugie, Sąd naruszył prawo w pkt 70–73 wyroku, orzekając, że wnoszący odwołanie nie znajdowali się w sytuacji porównywalnej z sytuacją pracowników, którzy zachowali prawo do korzystania z dni czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 69 i 80–86 wyroku, że sporne przepisy nie naruszają zasady proporcjonalności.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2019 r. w sprawach połączonych T-523/16 i T-542/16, Ardalic i in./Rada, wniesione w dniu 8 lipca 2019 r. przez Jakova Ardalica i in.

(Sprawa C-518/19 P)

(2019/C 357/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jakov Ardalic, Liliana Bicanova, Monica Brunetto, Claudia Istoc, Sylvie Jamet, Despina Kanellou, Christian Stouraitis, Abdelhamid Azbair, Abdel Bouzanih, Bob Kitenge Ya Musenga, El Miloud Sadiki, Cam Tran Thi (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie odmowy dalszego przyznawania czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży skarżącym, począwszy od 2014 r.;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący podnoszą, że w zaskarżonym wyroku wielokrotnie naruszono prawo.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo w pkt 65 i 73 wyroku, ograniczając zakres kontroli sądowej, jaką powinien przeprowadzić, do wypadków „oczywistych”.

Po drugie, Sąd naruszył prawo w pkt 68–71 wyroku, orzekając, że skarżący nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z sytuacją pracowników kontraktowych, którzy zachowali możliwość skorzystania z czasu podróży i zwrotu kosztów corocznej podróży.

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 67 i 78–84 wyroku, że sporne uregulowanie nie narusza zasady proporcjonalności.
